ХАНКА ГЛИБАНОВИЋ-ВАЈЗОВИЋ (Сарајево)

ТВОРБА ОЈКОНИМА СУФИКСИМА ОРИЈЕНТАЛНОГ ПОРИЈЕКЛА

1. Интерференција као резултат језичких контаката, испољава се на свим нивоима језичке структуре, али је посебно уочљива на лексичком плану. Отуда у српскохрватском језику, као и у другим језицима, велики број ријечи страног поријекла, међу којима се оријентализми истичу и по бројности и по својим лексичко-семантичким, функционално-стилским, стилистичким и другим особитостима. Присуство овог слоја лексике у српскохрватском (и мадеконском, наравно) језику, има одређена, добро нам знана објашњења: историјска, културно-цивилизацијска, социолошка, психолошка и слично.

2. У овом кратком прилогу нећемо се бавити оријентализмима као лексичко-семантичким јединицама у нашем вокабулару, али је тај аспект битан и за ономастичку проблематику барем из два разлога.

(1) Прво, зато што се у основици онима врло често налазе апелативи као „ознаке"[1], наравно лишени лексичног значења у процесу онимизације, али често са очуваном препознатљивом семантичком везом између два знака — лексичког и ономастичког. Успостављање такве везе омогућава етимолошку идентификацију и олакшава откривање мотивираности онима, што је посебно значајно у изучавању топонимије. И управо из везе: апелатив — топоним, проистиче објашњење за импозантно велики број назива оријенталног поријекла у топонимском систему (посебно микротопонимији)

---

[1] В. Вуковић Ј., *Топоними и апелативи*, Прва југословенска ономастичка конференција, ЦАНУ, Титоград, 1976, 31-34;

[2] исп. Глибановић-Вејзовић Х., *Ојконими оријенталног поријекла у БиХ са дијахроног и књижевног становишта*, Књижевни језик 15/3-4, Сарајево 1986, 233-140; Станковска Љ., *Јукстапозицијата како модел во топонимијата на македонското јазично подручје*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 159-168; Јашар-Настева О., *Меѓујазични контакти и нашата топонимија*, Втора југословенска ономастичка конференција, Скопје, 1980, 133-137;

српскохрватског и македонског (за разлику, на примјер, од словеначког) језичког подручја.

(2) Други битан моменат којим се, аналогно апелативним посуђеницама, може објаснити присуство бројних назива оријенталног (и уопште туђег) поријекла на нашем терену, је чињеница да је избор имена, као ономастичке константе, у топонимији увјетован не само географским већ и друштвено-историјским и културно-цивилизацијским чиниоцима, те да је избор творбеног ономастичког инвентара у ускоj вези са језичким особинама одговарајуће говорне регије, посматраним кроз призму фактора „вријеме", дакле кроз призму одређеног историјског тренутка у коме се пресијецају онимизација и стање у језичком развитку.[3]

Према томе, ако се има у виду истакнута веза између апелативних посуђеница и онима (прије свега топонима), онда није необично да суфикси оријенталног поријекла, иначе уобичајени уз апелативе, учествују и у творби југословенских ојконима, посебно у појединим говорним зонама.

3. Пажњу смо, дакле, посветили само једном топонимском систему — југословенским ојконимима, а интересује нас управо лингвистички аспект, конкретније: творбена структура ономастичког садржаја, односно, учешће суфикса оријенталног поријекла у творбеном систему наших ојконима, и то:[4]

а) *етимолошки* (који су то суфикси, колико и како су адаптирани, какво је њихово значење у језику даваоцу и језику примаоцу, какав им је апелативни семантички садржај и колико је он могао имати утицаја и значаја при онимизацији) и

б) *функционално* (колико су присутни ови суфикси у нашој ојконимији уопште, који од њих су фреквентнији у таквој творби, а који су рјеђе заступљени, како су укупно и појединачно диструбуирани по републичким цјелинама и слично).

4. Грађа за ово кратко истраживање ексцерпирана је из Именика места у Југославији[5], у коме је (према нашој процјени) регистровано преко 28.000 ојконима. Прегледом овог извора уочава се да су називи оријеталног поријекла опћенито — дакле, називи који имају барем један морфем оријенталног поријекла (основински или творбени), знатно присутни у југословенској ојконимији.[6]

Ако, међутим, у таквој (условно) групи назива занемаримо ојкониме код којих је само ономастички (не и творбени) садржај оријенталног поријекла, а издвојимо и посматрамо искључиво типове модела у чијој творби учествују суфикси оријенталног поријекла (без обзира на основински садржај таквог назива) — видјећемо да ове морфеме не заузимају значајно мјесто у цјелокупном творбеном инвентару југословенске ојконимије. Дру-

---

[3] в. Шимуновић П., *Проблеми у југославенској ономастици*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 187-200;

[4] в. Пешикан М., *Значај праћења језичких елемената који се понављају у микротопонимији*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 99;

[5] *Именик места у Југославији*, Службени лист, Београд 1973. (стање 30. новембра 1972.);

[6] исп. Глибановић-Вајзовић Х., *Ојконими оријенталног поријекла у БиХ са дијахроног и књижевног становишта*, Књижевни језик 15/3-4, Сарајево 1986, 233-240;

гим ријечима, у југословенским границама ојконими образовани суфиксима оријенталног поријекла нису занемарљиви, али се нити не истичу нарочито по бројности - заступљени су са свега око 0,005% назива.

Овај податак, међутим, који подразумијева цјелокупно југословенско подручје, не важи подједнако за све републичке зоне, јер су на неким регијама посматрани типови ојконима знатно више заступљени (БиХ и Македонија), на некима их је много мање (Србија) или су ријетки (Хрватска), а негдје их (барем у ојконимији, а судећи по нашем прегледу) уопште нема (Словенија и Црна Гора). Таква дистрибуција истраживаних ојконимских творбених модела условљена је мање-више (да поновимо) и језичким и есктралингвистичким појавама које и иначе дјелују на језички систем.

Најзад, сви суфикси оријенталог поријекла нису нити подједнако ангажовани у ономастичкој творби - неки су фреквентнији, неки врло ријетки, што је и разумљиво будући да је избор назива са лингистичког становишта (нарочито њихов творбени инвентар) одређен језичком регијом којој назив припада.[7]

5. Суфиски оријенталног поријекла који, као мономорфни творбени елементи или као елементи полиморфних суфикса, учествују у творби неких наших ојконима су:

-лија, -ли, -лук, -џија/-чија, -џик и *-лак/-лер*.

5.1. Суфикси *-ли* и *-лија*[8] поријеклом су од турског придјевског суфикса *-ли* (односно *-лй/-лӱ/-лу* - зависно од вокалне хармоније), који се у турском језику додаје на именице и гради придјеве (присвојене или градивне), или (рјеђе) нове именице, најчешће са значењем етника и слично.

У српскохрватском (исто и македонском) језику овај суфикс је трансфонемизиран искључиво у облику *-ли*, односно *-лија*, а трансморфемизиран је могао бити двојако.

(1) Могао је да сачува своју турску форму *-ли*, а тиме и особину индеклинабилности, понесену из турског језика - на тај начин учествује у творби придјева (рјеђе прилога), такође описних или градивних, а могуће га је додавати и на оријенталне и на неоријенталне основе (хидриди), нпр. *џамли, образли* и слично. У поређењу са другим суфиксима исте провенијенције, у апелативној функцији није нарочито фреквентан, ни у српскохрватском ни у македонском језику.

(2) Друга могућнсот је да овај суфикс буде проширен наставком *-(и)ја* и тиме постане именичким суфиском *-лија*, који више није индеклинабилан већ добија све морфолошке особине ове врсте, прије свега категорију рода који, зависно од семантичке вриједности конкретне именице, може бити:

а) мушки род - тада означава носиоца особине, занимање, назив за етнике/ктетике (нпр. *мераклија, занаџлија, Сарајлија*), односно

б) женски род - тада означава простор или предмет карактеристичан по особини израженој придјевом на суф. *-ли* (нпр. *оџаклија* = соба са оџаком, *седефлија* = предмет украшен седефом *ћаџлија* = врста слатке пите).

---

[7] в. Шимуновић П., *Организираност назива у географској регији*, Onomastica jugoslavica, 1, Љубљана, 1969, 47—56;

У апелативима је овај суфикс врло чест (посебно у македонском језику), чак и у хибридној творби.

У поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, суфикси *-лија* и *-ли* су и у творби ојконима највише заступљени.

а) Суфикс *-лија* је, заправо, најфреквентнији - налази се на првом мјесту са преко 30% примјера од укупног броја оваквих назива, али по републикама различито дистрибуиран. Највише примјера има у Македонији (нпр. *Чанаклија, Чардаклија*), затим слиједи БиХ (нпр. *Ћослије, Ћумезлије), па Србија (нпр. Чумурлија, Куршумлија*) и најзад Хрватска (нпр. *Јагуплије, Шаканлије*) са најмањом фреквенцијом.

б) Суфикс *-ли* је у укупном прегледу нешто мање заступљен - око 22% ојконима, али се његова дистрибуција знатно разликује од сродног му суфикса *-лија*. У Македонији је највише присутан и то као мономорфни суфикс (нпр. *Башали, Чаушли, Орманли*), док се у другим срединама јавља само као елемент полиморфних суфикса, најбројније у БиХ (нпр. *Бешлићи, Канлићи*), ријетко у Србији (само један примјер: *Красалић*), а у Хрватској га нема.

5.2. Суфикс *-лук* је, такође, преузет из турског језика гдје се јавља (овисно о вокалној хармонији) у четири аломорфне варијанте: *-лик/-лйк/-лўк/-лук*, које су у српскохрватском језику унифициране у морфему *-лук*, а у македонском такође у *-лук* и, у много мањем броју примјера у *-лик* (нпр. *бејлик, бешлик*).

У турском се, као и у српскохрватском и македонском језику, додаје на именичке и придјевске основе градећи тако нове именице различитог значења: апстрактни појмови, предмети, административна подручја, посједи и слично (нпр. *ахбаблук, чивилук, беглук*). У процесу адаптације именице са овим суфиксом добијале су мушки род. У апелативима је овај суфикс знатно заступљен (и у хибридној творби, такође).

У творби наших ојконим суфикс *-лук* јавља се, зависно од регије којој ојконим припада, у три могућа аломорфна лика: *-лук* (БиХ, Србија, Хрватска), *-лик* (Македонија — редовно и искључиво, те Србија - само један примјер) и *-лак* (на Косову).

У творбеном ојконимском систему овај суфикс је, у поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, знатно заступљен: налази се на другом мјесту — преко 25% примјера. Највише га има у БиХ (нпр.*Чифлук/Читлук/Читлуци, Беглуци, Кованлук*), затим у Србији (нпр. *Чифлук/Читлук/Чифлик, Башћелуци, Кованлук*), па у Македонији (*Чифлик*), у Хрватској (нпр. *Читлук, Беглуци*) и најзад на Косову (*Чифлак*).

5.3. Суфикс *-џија/-чија* у турском језику има 4 + 4 аломорфне варијанте (зависно од вокалне хармоније и звучности: *-џи/-џй/-џў/-џу + -чи/-чй/-чў/чу),* а у српскохрватском (и македонском) језику јавља се у два лика различита по звучности африката *џ/ч* и редовно се, за потребе рода и деклинације, проширује наставком *-(и)ја: - џија/-чија*. И у турском и у

---

[8] в. Марков Б., *О наставцима -ана, -лија, -лук, и -џија*, Наш језик, н.с. књ. VIII, 5—6, Београд 1957, 151—170;

српскохрватском (и македонском) језику овај суфикс се најчешће додаје на именичке основе (ријетко на друге врсте ријечи типа *бадавација*) и учествује у творби нових именица са значењем вршиоца радње, занимања или носиоца особине — такве именице по правилу добијају мушки род; уколико се жели исказати природни женски род, онда се овај суфикс проширује нашим суфиском *-ка* умјесто *-ија* (*кахвеција – кахвецика*). У апелативима је суфикс *-ција/-чија* изузентно фреквентан (*буреција, кујунција*), такође и у хибридној творби (*проводација*).

У творби ојконима суфиск *-ција/-чија* није нарочито заступљен - међу осталим сродним суфисима налази се тек на четвртом мјесту са око 11% назива. Највише га има у БиХ (нпр. *Чивчије, Оканције, Самарције*), много мање у Себији (*Капиција, Лугација*), док га у Македонији (занимљиво) уопште нема, ни у Хрватској, такође.

5.4. Суфикс *-џик* у турском језику такође подлијеже законима вокалне хармоније (*-џик.-џік/џӱк/џук*), а на нашем језичком пдоручју сведен је на само један облик: *-џик*. У турском језику се овим суфиксом исказује деминутивно значење именица на које се додаје, што је пренесено и у језике примаоце. У апелативима је ријетко заступљен, па је разумљиво да није фреквентан ни у ојконимској творби. Забиљежена су, наиме, само четири назива са овом творбеном морфемом - два у Македонији (*Бунарџик, Коџаџик*), те по један у БиХ (*Шехерџик*) и Србији (*Хисарџик*).

5.5. Међу суфиксима оријенталног поријекла који учествују у творби наших ојконима, посебну пажњу привлачи турски суфикс *-лар/-лер*, који као морфема у принципу није посуђиван - нема га ни у апелативима (осим у ријетким примјерима типа *бег-лер-бег*), јер и не спада у групу творбених суфикса већ се њиме, у аглутинативном граматичком систему турског језика, исказују облици множине. Па ипак, ова морфема јавља се (и то у оба турска аломорфна лика) у творби ојконима, додуше само на тлу Македоније (нпр. *Јамуларци, Канатларци, Сујаклари*), чак у релативно великом броју примјера: у поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, на македонском терену се по бројности налази на трећем мјесту.

6. Познато је да у топонимској творби суфикси могу имати и облик једнине и облик множине, односно да могу бити и мономорфни и полиморфни. Тако се понашају и суфиски оријенталног поријекла који учествују у творби наших ојконима, а то значи да се могу јавити у неком од сљедећих модела:[9]

1) О + Ссг - нрп. *-лија* (Куршумлија, Оџалија), *-ли* (Орманли), *-лук* (Чифлук/Читлук, Варошлук), *-ција* (Капиција, Лугација), *-лар* (Казалар), *-џик* (Бунарџик);
2) *О + Спл* - нпр. *-лије* (Чаушлије, Ђумезлије), *-луци* (Беглуци, Читлуци), *-чије/-ције* (Чивчије, Јеваџије), *-лари/-лери* (Ђоселари, Јурумлери);
3) *О + С1 С2 (С3)* - нпр. *-лићи* (Бешлићи, Канлићи), *-лијски* (Куршумлијска Бања), *џић* (Дуганџић), *-џићи* (Хамамџићи), *-џијевићи* (Кујунџијевићи), *-џевине* (< *-џијевине*: Силајџевине), *-ларци.-лерци* (Јамуларци, Едеклерци).

[9] О = основни ономастички садржај, С = суфикс, Ссг = суфикс у облику једнине, Спл = суфикс у облику множине.

7. Ако учешће суфикса оријенталног поријекла у творби ојконима, посматрамо на цјелокупном југословенском простору, односно засебно по републичким регијама, одбићемо сљедећу слику о заступљености и редоследу појединих суфикса:

Југосл.	*Бих*	*Македон.*	*Србија*	*Хрватска*
- лија	1) -лија	1) -ли	1) -лук	1) -лија
- лук	2) -лук	2) -лија	2) -лија	2) -лук
- ли	3) -ли	3) -лар/-лер	3) -ли	3) ø -ли
- џија	4) -џија	4) -лук (-лик)	4) -џија	4) ø -џија
- лар/-лер	5) -џик	5) -џик	5) -џик	5) ø -џик
- џик	6) ø -лар	6) ø -џија	6) ø -лар	6) ø -лар

Као потврду подацима изнесеним у раду, дајемо списак ојконима (забиљежених у Именику места у Југославији) у чијој творби учествују суфиски оријенталног поријекла као мономорфни или као полиморфни творбени елементи. Наравно, при идентификацији овог творбеног инвентара треба имати на уму сву комплексност етимолошких истраживања уопште, која је у анализи ономастичке грађе посебно изражена. Код неких назива се, истина, једноставно успоставља лексичко-семантичка идентификација, па је прозирна и мотивираност конкретне онимизације (нпр. *Хамамџићи*: хамам - хамамџија, *Самарџије*: самар — самарџија, *Сарајлије*: Сарајево, *Карадаглије*: Карадаг = турски назив за Црну Гору и слично). Међутим, има примјера код којих је отежана идентификација етимона, а тиме и диференцијација творбених морфема и основног ономастичког садржаја. Такав је случај, на примјер, са ојконимима типа *Хамзали*, гдје се поставља питање шта је у основи назива: *Хамза* (+ суфикс *-ли*) или *Хамзали* (< Хамза + Али - исп. лично име Хамзалија). Формално су обје варијенте подједнако прихватљиве. Па ипак, аналогијом према другим сличним називима са истог терена (Македонија, општина Штип), може се закључити да је у питању суфиксална творбе: *Хаџи Хамзали*/*Хаџи Реџепли*/*Хаџи Сејдели*. Сличну појаву срећемо код још неких ојконима, на примјер у БиХ: *Ђоралићи, Курталићи* и слично — у основици назива су очито патроними, али остаје дилема у вези са поријеклом основног ономастичког садржаја (да ли је то *ђор-ли* са уметнутим *-а-* или *ђор-Али* и сл.). Такви примјери су, међутим, у раду ипак посматрани као случајеви суфиксалне творбе (укључени су и у статистичке податке), уз напомену да ова проблематика свакако изискује подробнију анализу, са више акрибије у приступу него што је то могуће остварити у овако кратком реферисању.

8. Све примјере ојконима који, дакле, према нашој процјени припадају овом типу творбе (суфиски оријенталног поријекла), сврстали смо према њиховој републичкој припадности, а уз сваки примјер наводи се (у згради) општина у којој се насељено мјесто налази.

БиХ

Чапразлије (Ливно), *Чаушлије* (Бугојно), *Чекрлије* (Бихаћ), *Ђосанлије* (Ливно), *Ђослије* (Гламоч), *Држанлије* (Ливно), *Ђумезлије* (Јајце), *Ферхатлије*

(Хаџићи), *Хоматлије* (Коњиц), *Карадаглије* (Тешањ), *Османлије* (Купрес), *Радаслије* (Гламоч), *Сарајлије* (Дувно), *Шеварлије* (Бос. Дубица и Добој); *Бешлићи* (Фоча), *Ђоралићи* (Цазин), *Диклићи* (Требиње), *Довлићи* (Сарајево), *Гојсалићи* (Кладањ), *Канлићи* (Горажде), *Курталићи* (Вишеград), *Кутлићи* (Бугојно), *Шамлићи* (Чајниче); *Чифлук* (Шипово, Тешањ, Травник, Високо), *Читлук* (Бос. Дубица, Читлук, Посушје, Горажде), *Беглуци* (Дервента), *Читлуци* (Соколац), *Кованлук* (Бијељина), *Крезлук* (Јајце), *Козлук* (Зворник), *Варошлук* (Травник); *Чивчије* (Бања Лука, Прњавор), *Чивчије Буковичке* (Добој), *Чивчије Осјечанске* (Добој), *Јеваџије* (Тешањ), *Оканџије* (Мркоњић Град), *Самарџије* (Бос. Градишка), *Зовик Калаџије* (Брчко), *Доњи Маџићи* (Шипово), *Дуганџић* (Олово), *Хамамџићи* (Травник), *Кујунџијевићи* (Рогатица), *Силаџевине* (Доњи Вакуф); *Шехерџик* (Доњи Вакуф);

Македонија

Балталија (Штип), *Чанаклија* (Струмица), *Чардаклија* (Штип), *Дурутлија* (Радовиш), *Џумајлија* (Свети Николе), *Ебеплија* (Штип), *Ерџелија* (Свети Николе), *Гечерлија* (Струмица), *Худаверлија* (Радовиш), *Јунузлија* (Штип), *Калаузлија* (Радовиш, Штип), *Коџалија* (Радовиш), *Курфалија* (Штип), *Мецитлија* (Битола), *Оџалија* (Штип), *Шашаварлија* (Штип); *Аразли* (Валандово), *Баракли* (Валандово), *Башали* (Валандово), *Чалакли* (Валандово), *Чаушли* (Ђевђелија), *Дедели* (Валандово), *Дурутли* (Ђевђелија), *Ђулели* (Валандово), *Хаџи Хамзали* (Штип), *Хаџи Рецепли* (Штип), *Хаџи Сејдели* (Штип), *Хамзали* (Струмица), *Крутамзали* (Ђевђелија), *Таратли* (Валандово), *Терзели* (Валандово); *Чифлик* (Берово, Делчево, Скопје, Кочани, Неготино, Тетово), *Слатински Чифлик* (Охрид); *Каразалар* (Радовиш), *Ђоселари* (Свети Никола), *Горно Караслари* (Титов Велес), *Кочилари* (Титов Велес), *Софилари* (Штип), *Сујаклари* (Титов Велес), *Јурумлери* (Скопје), *Јамуларџи* (Штип), *Канатларџи* (Прилеп), *Едеклерџи* (Штип); *Бунарџик* (Скопје), *Коџаџик* (Дебар);

Србија и САПК

Ајвалија (Приштина), *Чамурлија* (Ниш), *Кодралија* (Дечани, Ђаковица), *Курбалија* (Прешево), *Куршумлија* (Куршумлија), *Сазлија* (Урошевац), *Куршумлијска Бања* (Куршумлија); *Красалић* (Србица); *Чифлук* (Лесковац), *Чифлук Дрчевачки* (Лесковац), *Читлук* (Крушевац, Сокобања, Љубовија, Прибој, Мали Зворник, Косовска Митровица), *Кованлук* (Краљево, Мерошина), *Чифлак* (Ораховац, Витина), *Чифлик* (Бела Паланка), *Башчалуци* (Лозница); *Капиџија* (Крушевац), *Лугаџија* (Ђаковица, Липљан), *Лугаџија* (Пећ); *Хисарџик* (Пријепоље);

Хрватска

Чералије (Подравска Слатина), *Јагуплије* (Славонска Пожега), *Синлије* (Нова Градишка), *Шаканлије* (Двор); *Чандрли* (Цриквеница), *Диклићи*

(Пореч), *Драгалић* (Нова Градишка), *Фрњолићи* (Пореч); *Читлук* (Дрниш, Сињ), *Дузлук* (Ораховица), *Мушалук* (Госпић), *Беглуци* (Доњи Лапац).

9. На крају ћемо, умјесто закључка, истакнути неколико запажања која се чине необичним и неочекиваним.

(1) С обзиром на екстралингвистичку и језичку стварност, те све чиниоце који имају утицаја при онимизацији, чини се да би се на југословенским просторима могло очекивати знатније учешће суфикса оријенталног поријекла у творби ојконима него што то јесте случај.

(2). Занимљива је појава да се турски плурални суфиск *-лар/-лер* у принципу није преузимао уз посуђенице оријенталног поријекла — нема га ни у апелативима, а да се ипак јавља у запаженом броју ојконима на македонском подручју.

(3) Зачуђује импозантно велики број назива насељених мјеста код којих је као заједнички ономастички садржај послужила лескема *читлук/чифлук* - забиљежено их је 28, већина (26) чак без атрибута, али се јављају, истина, у неколико могућих, различитих фонетско-морфолошких ликова, као што су:

- *Читлук* - укупно 12 (4 у БиХ, 6 у Србији, 2 у Хрватској),
- *Чифлук* - укупно 6 (4 у БиХ, 2 у Србији, - један је *Читлук Дрчевачки*)
- *Чифлик* - укупно 8 (1 у Србији, 7 у Македонији - један је *Слатински Чифлик*)
- *Чифлак* - укупно 2 (оба на Косову),
- *Читлуци* - укупно 1 (у БиХ).

(4) Најзад, не изненађује податак да у Словенији нема ојконима у чијој творби учествује неки од суфикса оријеталног поријекла, али се, ипак, чини необичним да такве појаве нема ни у Црној Гори, барем у ојконимији (за разлику, на примјер, од микротопонимије). (У Босни, зато, у општини Тешањ, постоје *Карадаглије*, у дословном преводу „Црногорци“, наравно).

Hanka GLIBANOVIĆ - VAJZOVIĆ

OICONYM-MAKING WITH SUFFIXES OF ORIENTAL ORIGINS

Summary

In Yugoslav oiconyms structure, some suffixes of oriental origins are very important, such as: *-lija, -li, -luk, -čija, -džija, -lar, -ler, -džik.* Such suffixes do not have the same importance and they are not equally distributed in the whole area. They can be found in different quantity in different linguistic areas, that is the republical territories. These suffixes can mostly be noticed in Oiconymia of Bosnia-Herzegovina and Macedonia (less), then in Serbia, and the least in Croatia, wile they cannot be noticed in Montenegro (Crna Gora) and Slovenia, at all. Above mentioned suffixes appear to behave, in oiconym-making, either as monomorph or as polymorph elements of structure.